

gering intet opnaar ved disse Forhandlinger. Vil han nu tie eller vil han tale?

Nej, Trontalens Sætning her er kun forsvarlig og forklarlig, naar den betragtes som en Kalkering af andre Trontalers officielle Lyksalighedsudbrud, under fuldstændig Bortseen fra de handelspolitiske Forhold. Jeg ser jo nok, at Regeringen betragter Forløbet af den økonomiske Konference i Genève som i høj Grad tilfredsstillende, og at den — altsaa Regeringen — glæder sig over at konstatere, at de paa Konferencen givne Retningslinier for den økonomiske Politik stemmer med dem, som Danmark følger. Ja, her kan man være sikker paa, at dette ikke er kalkeret efter nogen fremmed Trontale; thi det er kun meget faa Lande i Europa, om overhovedet noget, der vilde kunne tillade sig at sige dette. Thi hvordan er Forholdet? Var det ikke den tidligere Finansminister, Hr. Bramsnæs, der ved en af disse Konferencer, hvor Frihandelslovsangen ogsaa lød, tog Bladet fra Munden og ganske tørt opfordrede de Herrer til, naar de nu kom hjem, ogsaa at handle efter, hvad de sagde her? Og var der ikke nylig i Genève en dansk Politiker, oven i Købet en konservativ, der sagde noget lignende? Der rejser sig her det Spørgsmaal: Var det ikke paa Tide, at det danske Samfund holdt op at lytte efter disse Lokketoner og mere lyttede efter de Hammerslag, der lyder taktfast i alle Lande omkring os, hvor Toldmur paa Toldmur bygges op, skabende stadig nye Uligheder der, hvor alle danske Erhverv — ogsaa de nu beskyttede og de, der ønsker en Beskyttelse — er enige om, at *var* der blot Lighed, Lighed for alle, *var* der Frihandel — ja, saa vilde de være i Stand til at klare sig. Udenlandske Havesager og Blomster, udenlandske Tekstilvarer sendes hertil pr. statsunderstøttet Flyvemaskine; udenlandske Producenter af Heste, Kreaturer, Svin, Lam o. s. v. vogter paa det danske Marked; og naar det er gunstigt, kaster de deres Produkter herind uhindret. Hvis man fra dansk Side vil føre Krigen over i Fjendens Land, som det hedder, saa støder man straks paa vældige Toldmure saa at sige overalt, Holland naturligvis undtaget. Og som det gaar med dette, saaledes gaar det ogsaa med Byindustrierne; og derfor tror jeg, at der i stædse videre Kredse er ved at brede sig en Forstaaelse af, at det kan ikke blive ved at gaa saaledes. Vi maa have indført et økonomisk Landeværn; vi maa vist ind paa en Traktatpolitik, svarende til den, man fra anden Side møder os med.

Nu er det jo en kendt Sag, at vore

Traktaters Mestbegunstigelsessystem lægger Hindringer i Vejen for en saadan Politik. Disse Hindringer findes ganske vist ogsaa i Udlandets Toldlovgivning; men det er jo en kendt Sag, med hvor stor Behændighed man i Udlandet kommer ud over disse generende Klausuler. De belgiske Heste, de svejtsiske Mejeriprodukter, som stammer fra Køer, der græsser i en Højde betydeligt over Himmelbjergets, er jo de kendte Skoleeksempler paa dette. En saadan — skal vi sige Fingerfærdighed? — tror vi os ikke at være i Besiddelse af herhjemme. Derfor rejser det Spørgsmaal sig, som jeg paa mit Partis Vegne skal have den Ære at rette til den højtærede Statsminister, om Ministeren vil foranledige, at der fra Ministeriets Side med Støtte fra de interesserede Erhverv optages en dybtgaaende Undersøgelse af, om den hidtil fulgte Traktatpolitik vedblivende kan siges at være i Danmarks Interesse, eller om en Traktatpolitik, byggede paa Dobbelttarifsystemet, ikke er at foretrække. Et saadant System vilde byde paa Muligheder for at lægge en lavere Afgift paa Varer fra Lande, med hvilke vi staar i et stærkt Handelssamkvem, og som er vore gode Kunder, og en højere Afgift paa daarligere Kunder. Vi ønsker dette Spørgsmaal grundigt belyst — dog ikke, det tilføjer jeg, med Himmelstrupsk Grundighed. Det, vi ønsker, er ikke et Begravelsesudvalg, men en Undersøgelse, hvis Resultat indenfor en overskuelig Tid kan forelægges Rigsdagen til Overvejelse.

I denne Forbindelse har mit Parti paalagt mig at bede den højtærede Statsminister under en af ham selv valgt Form at give Rigsdagen eller et Udvalg af denne klar Besked om, hvad der ligger bag Ministerens forblommede Udtalelser i Odense om den Fare, der truede vore Eksportinteresser paa afgørende Sted, hvis de konservative Forslag var blevet gennemført. Tør Regeringens Chef under sit Ansvar overfor Rigsdagen erklære, at der foreligger Henvendelser, som giver en begrundet Formodning om, at en saadan Fare truer, bør den danske Rigsdag kende dette eller disse Dokumenter, den bør ikke holdes i Uvidenhed derom, mindst af alt naturligvis under en demokratisk Regering, der tør formodes at være Modstander af hemmeligt Diplomati. Tør Regeringens Chef ikke afgive denne Erklæring, eller skønnes det, at de foreliggende Kendsgerninger ikke afgiver tilstrækkeligt Grundlag derfor, tør det maaske siges, at det havde været mere stemmende med en Statsministers høje Værdighed at afholde sig fra slige forblommede Ytringer, der er velegnede til